

ANNA TARNEKE

KIOKAN

Pravdivé
příběhy
z pohotovosti

*Teď to
trochu štípne*

Copyright © 2013 bei Bastei Lübbe, AG Köln
Translation © Jesika Schaft, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu SPRITZENMÄSSIG
přeložila Jesika Schaft
Redakční úprava Slávka Poberová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-309-3

*Zážitky popsané v této knížce
vycházejí ze skutečnosti.*

*V zájmu ochrany práv zmiňovaných osob
byla změněna jména, místa i podrobnosti.*

*Tuto knihu věnuju
své sestře Ute a matce Marianne,
které mně a mým příběhům
vždycky chtěly naslouchat.*

Předmluva

Svůj první pracovní den jako sestra na pohotovosti si přesně pamatuju. Byla jsem mladičká, pevně rozhodnutá udělat svět trochu lepším, chtěla jsem chránit lidi před nemocemi a bolestmi – anebo je aspoň tišit.

Vzpomínám, jak jsem byla rozrušená, když jsem dělala první sádku. Nervózně jsem ji pacientovi motala kolem nohy a pak jsem byla na svůj výtvar strašně pyšná.

Tenkrát jsem ještě neměla ani tušení, co v příštích letech zažiju, například, že zlomeniny budou představovat jen zlomek mé práce. Neměla jsem představu, co všechno lidské tělo dokáže vydržet a na jaké nápady někteří lidé přijdou, zřejmě v přesvědčení, že mají tělo nezníčitelné. Kdyby mi někdo tehdy na zdrávce vykládal, s čím se budu setkávat, byla bych se dala do smíchu a nevěřila bych mu ani slovo.

Šedou všednodennost v mém povolání nenajdete, u nás je každý den jiný. Smět pracovat jako sestra na oddělení urgentního příjmu velké kliniky je proto dar a výzva na jednu.

Dar je poznat tolik stránek lidského života i utrpení, aniž se vás přímo týkají. Výzva je podílet se za největšího stresu na záchraně lidských životů, zatímco se na příjmu někdo hlásí s ucpaným nosem a teatrálně si stěžuje, že nemůže dýchat.

Na této stanici už pracuju sedmnáct let a to vám řeknu: nic lidského mi už dávno není cizí. A když říkám nic, myslím opravdu: nic.

S údivem a úděsem jsem zažila, co si někteří lidé jsou schopni v očekávání nových zážitků strkat do tělesných otvorů. Mezi tím byly i věci, o kterých bych si nikdy předtím nedokázala představit, že by se tam vůbec mohly vejít. Jenže se vejdou. S jistými kolaterálními škodami.

Sexuální nehody všeho druhu jistě patří k těm nejfraškovitějším událostem na pohotovosti. A nedochází k nim zrovna zřídka. Ovšemže však tvoří hlavní těžiště mé práce.

Zažila jsem zbité ženy, které byly skálopevně přesvědčené, že rány, které utřily, jejich muže bolely víc než je samé. Zažila jsem muže, kteří se svým násilnickým ženám nebránili, protože ženu přece ani květinou...

Přicházejí k nám lidé se srdečním infarktem, s otravou alkoholem (podaným orálně i rektálně), se zácpou i popáleninami, oběti nehod i násilí – zkrátka všichni, kdo mají velké obavy o vlastní zdraví či zdraví někoho jiného.

Se seriálem Pohotovost i s jinými seriály z nemocničního prostředí má moje práce společného pramálo. George Clooney ani primář Sova obvykle nestojí po kotníky v krvi a exkrementech.

A taky jim nikdo hlasitě nenadává, například při návratu zdrogovaného mladíka z tripu zpátky do reality. To se fetišům totiž vůbec nelíbí, koneckonců museli za trip zaplatit dost peněz. Hm, smůla. Kdo se dostane k nám, tomu pomůžeme s přežitím. Ať chce nebo ne.

Pohotovost je trochu jako tavicí kotel. V milionovém městě jako je Kolín nad Rýnem rozhodně. Kolín je známý svým zvlášť pestrým společenstvím.

A tak se stane, že milou babičku se zlomeninou krčku stehenní kosti dělí jen zástěna od rámusícího opilce, který

se snaží vystřízlivět vedle dvojice teplých mladíků se salátovou okurkou v rektu, a hned vedle nich je za závěsem jeptiška s natrženým zkříženým vazem.

Už jste jistě někdy slyšeli, že nemocnice zrovna nepřekypují nadbytkem personálu. Proto patří k mým úkolům i to, abych na toto nedobrovolně nakombinované seskupení pacientů dohlédla a případně je držela od sebe. Mís-topřísežně prohlašuju, že hlídat blechy je snadnější. Co se například stane, když k nám dovezou členy dvou konkurénčních band po přestřelce – o tom se tu dočtete.

Navzdory nedostatku personálu pochopitelně nejsem jediná sestra, která na pohotovosti pracuje, jsem totiž součást nejlepšího týmu na světě. Kolikrát mi kolegové připadají jako taková náhradní rodina, a stejně jako v opravdové velké rodině i tady je spousta těch, s nimiž si báječně rozumím, a pár takových, které mám ráda spíš méně.

S některými mými kolegy se tady v knize setkáte častěji, k nim patří například náš urolog dr. Uwe M., který patří k mým nejmilejším doktorům už kvůli svému suchému humoru, pak náš chirurg dr. Claas H., který se, přinejmenším co do vzhledu, mohl klidně stát hrdinou lékařského seriálu. Vážně, je to fešák. Nesmím zapomenout dr. Almu A., to je naše internistka – nesmírně schopná, ale servítky si nebere. Je to doktorka, kterou naprosto nic nevyvede z míry.

Opakovaně se tu potkáte i se sestrou Susi, to je moje skvělá kolegyně, a pak s mým nejoblíbenějším záchranářem Frankem.

S těmihle pěti kolegy mám co do činění nejčastěji, ale máme tu samozřejmě ještě spoustu dalších sestřiček a sanitářů.

Zvu vás, podívejte se do světa oddělení urgentního příjmu, bude to pohled realistický a přesto zábavný. Při četbě téhle knížky poznáte každodenní šílenství, které má

s oprášeným a v blikotavé aviváži načechraným světem nemocničních seriálů pramálo společného.

Všechny tyhle příběhy se skutečně staly. Většina z nich má vážnější pozadí, některé jsou pěkně bláznivé, v jiných se obojí spojuje. V životě to tak často bývá: nejdřív to byla le-grace, pak legrace přejde a na závěr skončí na pohotovosti.

Všechny osoby, místa a konkrétní chorobopisné průběhy byly pozměněny natolik, aby se žádný ze zmiňovaných pacientů nepoznal. Takže kdyby vás náhodou napadlo, že ten s tím vinným klystýrem, to jsem já – uklidněte se. Ne-jste to vy. Navíc: nikdy byste nevěřili, kolik takových tu každým rokem zažiju.

Kvůli ochraně dat nejmenuju ani svého zaměstnavatele, ani kolegy či lékaře.

Veškeré shody s žijícími nebo zemřelými osobami jsou dílem náhody. Jsem si jistá, že podobné příběhy se ode-hrávají na odděleních lékařské pohotovosti ve všech na-ších velkoměstech.

Za posledních sedmnáct let jsem zažila ledaco. Byly to chvíle dramatické, smutné, neuvěřitelné i směšné. Chvilky k popukání se střídaly s nepředstavitelnými absurditami. Můžu vám, milí čtenáři, slíbit, že nudit se nebudete.

Ponořte se se mnou do úžasného světa pohotovosti. Do-zvíte se tu víc o nemocničním oddělení, na které, dou-fejme, nikdy nezavítáte. A pokud ano, třeba si vzpomenete na něco z toho, co už tu před vámi zažili jiní, a pak budete na nosítkách ležet třeba i s úsměvem na rtech.

Dobře se bavte a mějte se dobře
Vaše zdravotní sestra *Anna*

1

ZELENINOVEJ DEN

O nehodách při sexu a pozoruhodných hrách lásky

K sexuálními nehodám dochází z nejrůznějších důvodů. Některé se stanou v zápalu hry, způsobené prostě převelikou vášní. K takovým patří například neklasičtější sexuální nehoda: natržení topořivých tělísek, hovorově zlomenina penisu. K tomu může dojít rychleji, než by člověk čekal, není k tomu celkem potřeba ani žádné krom-obyčejné pozice při souloži. Může postihnout, dá se tak říct, každého (kdo má penis). Stačí nešikovné ohnutí ve ztopořeném stavu a genitál zmodrá. Jde o nesmírně bolestivou záležitost, jak mi všichni pacienti naléhavě vysvětlovali, a často se musí řešit operativně.

Dokonce i urolog dr. Uwe M. mívá s postiženými opravdový soucit. To je totiž co říct. Protože dr. M. je muž, kterého jen tak něco neohromí. Tuto vlastnost sdílí s mnoha urology, čemuž se možná s ohledem na oblast jejich působení nelze divit. Kdo je z lékařského pohledu první

kontaktní osobou ve věcech jaksi pod – mužný – pás, automaticky zažije spoustu příhod, které u laiků vyvolávají zaražené vrtění hlavou, případně hysterické záchvaty smíchu.

K tomu si připočítejte zábrany, jež mnohému pacientovi brání popsat potíže podle skutečnosti, takže lékař musí použít notnou dávku představivosti, aby z květnatých popisů vyfiltroval faktické nesnáze. Bez jisté porce humoru by bylo urologovi těžko.

To ovšem platí i pro všechny ostatní lékaře. Humor je vyzkoušeným prostředkem k popasování se s nemocniční realitou. V každém oboru to pak vypadá trochu jinak. Jedni jsou vtipní a ironičtí, druzí zase od rány a spíš drsnější. Jako například chirurg dr. Claas H., jehož smysl pro humor je spíš hrubšího zrna, než by člověk u takového pohledného muže čekal...

Ale zpět ke zdraví ohrožujícímu sexu.

Naprosto největší počet sexuálních nehod má původ v přehnané touze experimentovat. K některým dochází banálně, z nedostatečného fyzikálního chápání věcí. (Věděli jste, že se otevřená láhev vody dokáže za určitých podmínek pěkně přicucnout? Heslo podtlak... Kde k takovým podmínkám dojde, si možná zhruba dovedete představit.)

Jiné věci se stanou, protože si někdo představoval, že si navodí zvýšenou rozkoš, která se ovšem při tak postaveném dobrodružství už čistě prakticky dostavit nemůže. Přání a skutečnost se tu zkrátka nepotkají. Nevěřili byste, co si někteří lidé strkají do tělesných otvorů v domnění, že to bude bezva. Opak bývá pravdou.

Všichni tito pacienti však mají jedno společné: když se dostaví k nám na pohotovost, hluboce se stydí. A proto vymýšlejí ty nejneskutečnější výmluvy. („Já si na ten deodorant sedl nedopatřením...“)

Můžu vás ubezpečit, že tyhle výmluvy jsou zbytečné. Pokud budete někdy muset do nemocnice na pohotovost, protože se vám něco zvrtilo při milostných hrách, buďte ujištěni, že všichni pracovníci veškerých pohotovostí světa už léčili spousty sexuálních nehod – a většina z nich nejspíš byla i mnohem horší než ta vaše. Jako například nehoda Borise R...

Když Borise R. přinesli na příjem, ztratil už hodně krve. Mezi nohama měl velkou květovanou osušku, nacucanou krví, která odtud pomalu odkapávala.

Kalhoty neměl. Barva jeho obličeje dokonale kopírovala bílou barvu nosítek. Oči měl zúžené a pevně tiskl rty, jako by chtěl potlačit křik. Slyšet bylo jen tiché naříkání.

Což bylo opravdu s podivem.

Protože když jsem mu opatrně odstranila z klína ručník, abych se podívala na příčinu těžkého krváčení, málem jsem se sama dala do hlasitého křiku. Jak jen bylo možné, že pacientem nezmítal hysterický řev?

Vypadalo to, jako by mu zadnici několikrát protlačili mlýnkem na maso. Musím přiznat, že na pohled na taková jatka jsem nebyla připravená.

Při ošetření tak těžkého zranění může být extrémně důležité přesně vědět, jak k nehodě došlo. Otázka: „Jak se to stalo?“ tudíž na pohotovosti patří k nejčastějším dotazům. A v tomto případě byla nasnadě.

Těch sedmnáct let, co na oddělení urgentního příjmu pracuju, jsem se vždycky snažila o střízlivý a věcný tón, nezávisle na tom, jak zarážející či odpor budící byla zranění na stole přede mnou. V případě Borise R. se mi skrýt zděšení naprosto nepodařilo.

„Pro pána krále, jak se tohle stalo?!“ vyhrkla jsem šokovaně.

„Já jsem uklouznul a spadnul na hranu chodníku,“ zasténal Boris R. Pochopitelně jsme oba věděli, že to takhle asi nebylo.

Výmluv už jsem slyšela mnoho. Pro některé jsem měla i pochopení. Každý člověk občas udělá chybu – není důvod, proč by se o takových chybách hned museli všichni kolem dozvědět. Zvláště ne o takových těch tajných zálibách a scestných zájmech, které občas mívají poněkud trapné následky. Proto se mezi záchranáři ustálil jakýsi kód, speciální výrazivo, které se používá v obzvlášť pikantních případech v přítomnosti příbuzných. „Infarkt v Lidlu na Hornstrasse,“ hlásili, když někoho mrtvice postihla v podniku s názvem Pascha, největším evropském bordelu, situovaném hned naproti zmíněné samoobsluze. To je rozhodně lepší než vysvětlovat starší dámě, že její osmasedmdesátiletý manžilek vypustil duši mezi převelikými silikonovými ňadry východoevropské dvacítky.

V případě Borise R. jsem však výmluvu tolerovat nemohla. Pokud by nám ten muž urychleně nesdělil, co mu způsobilo takový masakr mezi půlkami, zahrával by si se životem.

Celých dvacet minut však trval na své verzi.

„Budeme vám muset udělat umělý vývod,“ řekl mu náš chirurg dr. Claas H. „Abychom pokud možno minimalizovali riziko infekce, je pro nás extrémně důležité vědět, co se vám stalo!“

„Vždyť vám říkám, že jsem uklouznul...“

Doktor H. se na mě unaveně podíval a protočil panenky. Čas tlačil, hrozilo, že ten muž následkem ztráty velkého množství krve zkolabuje. Já už mu to opakovala poněkolikáté.

„Je životně důležité, abyste nám řekl, jak k tomuto poranění došlo,“ zkusila jsem to ještě jednou, co nejvěcněji jsem dokázala. „Musíme vědět, jestli ten předmět

byl například ze dřeva, takže by se v ráně mohly nacházet třísky nebo jiné cizí látky. Dokud nevíme, jak a čím se to stalo, mohl by vzniknout životu nebezpečný zánět. Jestli tohle chcete přežít, a především, jestli chcete žít dál relativně ve zdraví, budete mi teď muset říct pravdu.“

Boris R. se ještě několik nekonečných minut zdráhal, ale pak se na mě obrátil s prosíkem.

„Jenom aby se o tom nedozvěděla moje žena...“

Tváří v tvář jeho příšernému zranění mě udivilo, že nemá jiné starosti.

„Vždyť se to dozvědět nemusí.“

„Řekla mi, jestli něco takovýho udělám ještě jednou, že ode mě odejde...“

Zadumala jsem, jak by někdo mohl tak krvavou záležitost opakovat – a taky znovu přežít. Nicméně s pochopením jsem přikývla.

„Vaše žena se to nedozví.“

„Slibujete?“

„Slibuju.“

Tázavě jsem se podívala na doktora H.

„Samozřejmě! Lékařské tajemství! Ode mne se nikdo nic nedozví!“ prohlásil lékař a ještě dodal: „Slibuju.“

A pak přišla ta historka s flexou.

Boris R. byl nadšený domácí kutil. Jeho šikovnost byla spíš průměrná, ale práce ho bavila. Nejvíc ho však bavily pracovní nástroje.

Na řadu přišla přestavba sklepa na párty-sklep. Bylo potřeba udělat nový obklad na stropě a Boris R. chtěl všechno dělat sám. Stejně jako postavit něco jako barový pult, obložený kovem, aby to vypadalo vznešeně a šik. Už se těšil na nesčetné večery u karet.

V hobbymarketu se vybavil potřebnými materiály a přístroji, tedy vším, o čem byl přesvědčený, že to bude potřebovat.

K bůhvíčemu.

Nejvíc se mu zamlouvala malá flexa, konkrétně v provedení zvaném přímá bruska. Možná si už v obchodě maloval, jak se s brusným válečkem, vepředu pěkně zúženým, dostane do všech koutků svého nového barpultu. Možná ho už tam napadlo, jaké by asi bylo si ji zavést rektálně.

„Ale proč??“ bylo jediné, co jsem v tu chvíli dokázala říct. Boris R. mi vysvětloval, jak si představoval, jak báječně by ten rotující váleček dokázal stimulovat jeho řitní otvor. Myslel si, že to bude skvělý pocit. Při tom silně podcenil sílu 420wattového nástroje. Bruska mu bohužel ve vteřině pronikla tak hluboko do těla, že navždy zničila nejen celý řitní svěrač, ale i osm centimetrů konečníku, než Boris R. v šoku dokázal vytrhnout šňůru ze zásuvky.

„Hlavně aby se o tom nic nedozvěděla moje žena...“, sténal znovu. Vlastně jsem chápala, proč mu na tom tak záleží.

Život Borise R. jsme zachránili. Bude odtěd žít s umělým vývodem.

Jestli drama přežilo jeho manželství, netuším. Než ho odvezli na sál, ptal se mě ještě, jestli mi ta výmluva s ostrou hranou chodníku připadala aspoň trochu důvěryhodná a jestli by mu to mohla tudíž spolknout jeho žena. Uvažoval, jestli do svého příběhu má třeba ještě zakomponovat pár střepů.

Zavrtěla jsem hlavou a pokrčila rameny. Boris zamumlal něco na téma, že mu jeho žena natrhne p***1, pokud se dozví pravdu. Pak mu zabrala narkóza a já si jen pomyslela, že to asi už ani nebude potřeba.

• • •

Jinak to vypadalo s Rominou G. Nebyla obětí vlastní potřeby experimentovat, spíš ji smetly životní peripetie. Přestože se mě tvrdost jejího denního chleba hluboce

dotkla, zanechal ve mně její pragmatismus hlavně zděšený údiv.

Osmé patro bylo u nás v nemocnici nějakou dobu prázdné. Mělo se tam renovovat, ale jak to často bývá, chyběly peníze. Proto se přestavba táhla a táhla. Pacienty to rušilo.

Romina G. k nim nepatřila.

Té ledové prosincové noci přijela do nemocnice autobusem a v lesklých, velmi upnutých legínách a v růžových botách na jehlových podpatcích jsem si jí všimla už před vchodem pohotovosti. Navzdory nápadnému mejkapu bylo vidět, že má rty promodralé zimou, což bylo vzhledem k tenoučké, průhledné blůze dost pochopitelné. Bylo mi jí líto. Své povolání si jistě nevybrala z lásky.

Skrze přiléhavé legíny bylo hned vidět mokvající ránu, ke které Romina G. přišla při své práci. Syntetickou látkou pronikal hnis a zkrvavená tekutina, takže bylo jasné, že žena má v oblasti třísel silný zánět.

„Furt se to zhoršovalo,“ vysvětlovala mi paní G., když jsem se jí vyptávala. „Nakazil mě tím některý šamstr, nejdřív se to jenom trošku zanítilo, ale s každým dalším zákazníkem se to zvětšovalo. No a dneska v noci už jsem to fakt nemohla vydržet.“

Chápavě jsem přikývla. Když jsem jí opatrně pomohla svléknout legíny, zděsila jsem se. Jak mohla s takovou ránou dál souložit? Pod jakým tlakem ta ubohá ženská asi musí žít?

V rozkroku se jí rozmáhala infekce zvíci dlaně, téměř kompletně pokrytá hnisem. Muselo to být nesmírně bolestivé.

„Když si píchneš, bolesti skoro necejtíš,“ pokrčila Romina G. rameny.

Pravověrného fetišáka taková infekce zjevně nevzruší.

„Já vám tu ránu teď vyčistím a vydezinfikuju. Pak dostanete infuzi antibiotik a zůstanete přes noc tady.“

„Celou noc?“ zeptala se Romina G. překvapeně.

„Možná ještě pár nocí k tomu,“ odpověděla jsem. „S takovými infekcemi není žádný špás. Dokud antibiotika nezaberou, budete tu muset zůstat.“

Romina G. brblala. Když jsem jí ránu ošetřila, nechala se však odvézt na pokoj.

O pět hodin později, to už byly asi čtyři ráno, mi zavolala sestra Susi. Kolegyně si dělala starosti, protože Romina G. beze stopy zmizela z pokoje a Susi napadlo, jestli třeba nešla za mnou.

„Tady není,“ odpověděla jsem. „Že by se opravdu sebrala a odešla?“

„Ale věci tady nechala,“ na to Susi. „Tu infuzi si ale odnesla s sebou, tedy aspoň tady ji nikde nevidím. Neřekla bych, že opustila nemocnici. Myslíš, že...?“

„...že si někde píchá dávku?“ dokončila jsem její větu.

U drogově závislých pacientů existuje nemalé nebezpečí, že si do nemocnice propašují drogy a pak si dávají dávky někde na návštěvnických záchodech. Tomu je samozřejmě nutně potřeba zabránit. Za prvé je nutné chránit zdraví pacientů, za druhé pověsti nemocnice zrovna neprospěje, když někdo najde pod umyvadly zfetované příznivce heroinu.

Romina G. na mě sice nepůsobila jako trvalá konzumentka, ale stejně jsme tuto možnost nemohly ignorovat.

Takže jsem nahlas vzdychla a vyrazila pátrat po pacientce. Požádala jsem o pomoc ještě Horsta, našeho tehdejšího nočního hlídače. Bohužel se brzy ukázalo, že mi moc k ruce nepůjde, naopak, ten člověk se naprosto minul povoláním, jak se ukázalo.

Začali jsme hledat na schodišti, obrovském a plném koutů, záhybů a vedlejších prostorů, takže tu bylo spousta možných schovávaček. Horst vyrazil do horních čtyř pater a já do dolních.

Když jsem se propracovala do třetího patra, přispěchal ke mě Horst a rozčileně funěl.

„V osmém patře něco je!“ šeptal nervózně.

„Proč šeptáš?“ zeptala jsem se normálním hlasem.

„Pst! Tam nahoře někdo je! Jasně jsem to slyšel!“

Trochu jsem zírala, protože Horst byl zjevně vyplašený a celý rozrušený.

„Tak to asi bude Romina G. Proč jsi tam pro ni nedošel?“

Horst se na mě podíval, jako bych mu navrhla, aby zavraždil svou matku.

„Já?!“ zvolal a zapomněl při tom šeptat.

Protočila jsem panenky. „Můj bože, je to drogově závislá prostitutka a ne žádný Charles Manson. Je neškodná, věř mi.“

Horst energicky zavrtěl hlavou.

„Ne, ne, tamta teda nabeton není neškodná, zaručeně ne. Já sice nevím, co tam nahoře dělá, ale zní to spíš jako vymítání ďábla nebo tak něco. Normální to teda rozhodně není, to ti teda řeknu!“

Ovšemže ne, pomyslela jsem si zdrceně. Na tom, aby si někdo v nemocnici píchal drogy, opravdu není nic normálního.

Nemohla jsem tušit, co se v osmém patře skutečně děje, takže jsem energicky prosvištěla kolem Horsta, abych to vzala do ruky sama. Náš noční hlídač spěchal v bezpečném odstupu dvou metrů za mnou, asi mě přece jen nechtěl nechat samotnou.

Musím přiznat, že atmosféra prázdného patra byla poněkud stísnující. Světlo tu nefungovalo, a v tuhle brzkou ranní dobu tu byla tma jak v pytli. Jen měsíc chodbu lehce osvětloval oknem, což strašidelnou náladu ještě umocňovalo. Kdyby tu zrovna začali výt vlci, asi by mě to nepřekvapilo. Jenže žádní vlci tu nebyli.

Otevřela jsem rozbité dveře bývalé stanice a vtom jsem pochopila, co Horst mínil tím vymítáním ďábla. Zezadu sem doléhaly nedefinovatelné zvuky, znělo to přece

jenom trochu jako vytí a supění, pak sténání a křik. Ty zvuky rozhodně nepocházely jen od jedné osoby.

Co se to tam děje?

„Ona snad ne...?“ Ani jsem to nedokázala doříct. Vůbec jsem nemohla věřit tomu, co mě právě napadlo.

Jenže vzápětí se má nejdivočejší teorie potvrdila. V naší bývalé sesterně.

Romina G. si ani na jednu noc nechtěla nechat ujít příjmy, takže si zkrátka objednala zákazníka přímo sem do nemocnice. Právě ho obhospodařovala na rozbitém lehátku uprostřed opuštěného nemocničního traktu. Infuzi s antibiotiky měla pořád v paži.

„Vždyť já si absolutně dávala bacha!“ pravila Romina G., když sestoupila z pupkatého padesátníka. „Když jsem nahoře, tak se von mý rány vůbec nedotkne, fakt, to je v pohodě.“

„To rozhodně není v pohodě,“ řekla jsem a uvědomila si, jaký jsem nasadila přísný a káravý tón. „A i kdybyste neměla vysoce nakažlivou infekci, tohle se tady zkrátka nepraktikuje, jasné? Tady je nemocnice a ne bordel!“

Romina G. po mně metala vzteklými pohledy a ten chlap mumlal cosi o strpení a pochopení, zatímco si rychle vytahoval kalhoty.

„Ne, já tedy pochopení nemám ani v nejmenším,“ pusťla jsem se teď už i do něho. „Jenom doufám, že jste se nenakazil. A teď už vypadněte!“

Ten člověk jen kývl a chtěl se zdekovat, jenže Romina G. si ho chytila.

„A co bude s mýma třiceti eurama?“

„Vždyť já jsem ještě nebyl!“

„Tak mi dej aspoň dvacet!“

Thlustoň jí s nespokojeným odfrknutím vtiskl do ruky bankovku a pak se co nejrychleji poohlédl, kde nechal tesař díru.

Já zkontrolovala pacientce obvaz a přesvědčila se, že jí infuze drží, jak má. Mezitím jsem pokračovala v přednášce.

„Nějakou dobu byste neměla mít pohlavní styk, copak to nechápete? Vážně je to příliš nebezpečné. Taková infekce musí odeznít, jinak vám z toho může vzniknout otrava krve, a na to můžete umřít! Opravdu toho musíte dočasně nechat, jasné?“

„Jasňačka, šéfová, klídek,“ řekla Romina G.

„Potřebujete pomoc? Můžu vám zprostředkovat kontakt na protidrogovou poradnu...“

„Ne, ne, pohoda.“

V momentě, kdy jsme vycházely ze staré sesterny, se Romina ve dveřích téměř srazila s Horstem. Vrhla na něj svůdný pohled.

„Ahoj, brouku, nechtěl bys...“

Romina správně pochopila můj vražedný pohled a větu nedokončila. Vzápětí jako nevinnost sama pokračovala: „Já vím, já vím, žádnéj styk,“ pronesla. „Ale kouřit snad můžu, ne?“

• • •

Pravděpodobně vás už před příběhem Rominy G. napadlo, že realita v nemocnici nemá s romantikou nemocničních seriálů mnoho společného. Ale než vám budu vyprávět další epizodu tvrdé skutečnosti, na chvíli se vrátím k sestře Susi, abych vám dokázala, že aspoň občas do nemocnice zavítá i ta romantika.

Bylo půl páté ráno, když Michael M. přijel na pohotovost taxíkem. Té noci se nic kromobyčejného nedělo. O nového pacienta se šla postarat kolegyně Susi. Na předloktí